

מחלוקה בין הסוס' אי' חיצוני-מחיצה ואם לא יתן לוקחים מהשם או לכחצי' נוסלין השכר מהשם וכמנאר כל זה בש"ג ס' קך ובאחרונים שם וכס' נט מקובל ס' ז' כ"ג בחליצה דמא' שאמר המורה וחליצה כעלו מעל רגלו לאו למימרא דיהא שלו חלל לאסוקי שלא יהא גדול מרגלו או קטן ממנו אבל שיהיה שלו אינו חלל מדרבנן ולכן אמרו חלל במנעל שאינו שלו כדיבד' חליצתו כשרה דכיון דהוי מדרבנן דיינו להחמיר לכחילה וכמבוי' בש"ס יבמות דק"ג ע"ב וכיון דאין כאן קסידא שיהא שלו וגם אין לו הכרח להספד ממנה פשיטא ודאי דעליה דידה רמיא לשלם שכר החליצה. ולד' לח"ש בשמוך לענין הסולאות שהוליא היבס דהיא פטורה דהחם אינו בנותק החליצה רק בהולאות דמנחין וכיון דחייובא רמיא עליה לכה במקום ביד היבס שאין ביד בעירו עליה דידה להדרו הולאותיו דאם לא ירצה להוליא הולאות יסרח באורי וע' לה' כס"א כס"א ק"ן דנראה מדבריו דגם מנעל החליצה מן הסירה בעינן שיהא שלו ואחמיר ליחא וכו'. ואחזיר כל ליד' ס' מלפא אריה חגיגה ורמיא לו באיהב ס' רב שכתב דאם נעשה לרגלו ולא שלם עדיין אספר דחוללין בו לכחילה ובסוגיא דא"ל ר"י הב ליה ואקנייה ליה היינו בעבור שלא נעשה לרגלו יערש. וש"ב בחר בידן לשהייא בשלויק בש' המדריד כל ליד' ס' דגל מחנה אפרים ושם באיהב ס' ה' כשאל על יצם ויבמה שם בעיר אחת ורולה לחנך ואין שם ביד ולריך הולאות להביאם על מי חל חייוב ההולאות וסלסל בזה ובכתב דאם היבמה חשלה ביבוס והיבס רולה לחנך עליו לשלם ואם היא רולה לחנך עליה לשלם ולעולם אם אין היבס רולה לשלם ומשאר היבמה עגונה חתן הסולאות משלם ע"ש שהאריך — עמה נדמ' ס' משה האיש לרב רחומאי' ה' חיים משה אלישר נר"ו ושם בס' י"ח י"ט וך' עמדו בזה דלסכ' שני רבנים שהובאו שם כל שהיא אינה חובעת לחנך והיא אומרת שמפני פיה אינה יכולה לילך אלל היבס ואי אינה חייבת לשלם. וה' המחבר נר"ו שם העלה דאם באמת כדאין יראו שאין ביכלתה לילך אלל היבס עכ"ל היא חייבת לסייע בהולאות י"ש.

(ח) ברה' בש' יוד ימים לחדש תמוז ש' החרסיה נחלק יעקב ב' יצחק מיבטתו אורו בת אליה אלי אחיו אברהם ב' יצחק. א' דעילו את היבס לידע חלה רגל ימין וזרעו כי נפשו יצוקל' רגליו עקר רגל שמאל מחילם כמא' פזמים ונחמנו אחיו בעליית השולם ואף גם זו עלה כרגל שמאל

יראה לדיד שחצבכ האשה החליצה אזי חנכה אחר שחלץ זרעה הנזכרת יבשו כדי לידע שיטור כתובתה שיבנו הכרד ב"י הסופר לשכר סיכום כתובתה ולספר חשבונוהיהם ענין היבס ליבמה וכו' ע"ד. מנאר שאין הענין כמו גירושין דלכל האופרים לריך שיגמר הדבר קודם הגירושין. ב המנעל היה קלח גדול ולא היה ביד גדול עד שנופל מרגלו והיה יכול לילך בו אפי' בלי קשירה ואין זה כמו שהיה שכחא הכרהג ס' קס"ס הנכדי ס"ק מ"ג ולכן הכ רנו אף לכחצי' וכמא' מוכרחה ז"ל כס' ישמח לב ח"ב ס' ג' דרד ע"ד וכן נשינו מנשה עוד הפעם.

ג היבס והיבמה המה בלו מעיר דופילא פ"ס ושח"ס והיבס הוליא הולאות לנסייעה סדרך וכיואל וחובב הסולאות. הנה האשה פטורה מלשלם לו הולאותיו דכל דליכא ביד בעירו שידעין סדר חליצה כוסין אוחו לילך למקום הוצד ויספר יבמחו וכמא' מוריס כס"י קס"ו וה' ידא ככנהב סק"ג משם ה' בית יאודה ח"א איהב ס' כ"ס וגם מוכרש"ס איהב ס' ק"ד שחייב ליבמה לפרוע הסולאות אינו חלל במקום שלא היה חייב לכה וכמסורש בתבונתו שם — אך מקום הספק הוא אם יכול היבס לתבוע הולאותיו מנכסי המה דהיינו לגבות ההולאות מחלק היורשין דיכולין לומר לו אם אחת רצית לקיים המלוא אין לנו חלק בה ומה לנו לימן חלק בהולאותיו וגם אילו לא היית חסן לילך והיא היחה מהבגלה מאי איכסח לן חכר לדבר לזד הזה מ"ש הכרס כס"י קס"ה סק"ד דאם לא נהרצה היבס לחנך אין לפתחות מחלק האב והאחים לימן לו דמה להם בעינין היבמה והקהילות אין יכולין לתקן לפתוח חלקן ולריכס היא לפיכך אוחה משלו וכו' עבד וכנה ח"ן בדי' לאכריב אך הדעת נוטה דספורין סן מלישא עמו חלק בהולאות וכן הסכ"מו ע"י חכרי. ד שכר החליצה. ידוע מ"ש מוריס כס"י קס"ט ס"ב דאסור ליקח שכר חליצה וזומר נסשו ירחק מזה ועי' נהנו ליקח שכר בעד הנוספים והמשרתים וכיואל י"י ס"ה סק"ז וכפרס במקום הזה ש"ש קלכס מזד הוצד לכ"ס סקטילוח וסל הספק מי יתן השכר הלזה. האשה אומרת שיקחו מהיבס או מנכסי המה. היבס אומר כי הוא לא יתן משלו רק או מנכסי המה או מהאשה. היורשים אומרים כי אין להם לחת כלום ואם ירצה היבס יתן משלו או חסן האשה משלם כיון שהיא רולה להיות מותרת לעלמא. ופסקנו דהר"ן עמסס והאשה חייבת לימן השכר כיון שרולה לפרע את תלמא ואחייא בקיו מנט דהשחא דגס דמן סחירה לריך להיות מל בעל משום דכחיד וכחל לה ספר כריתות וזמן בידה והכעל עלמו אינו יכול ליקח אחרת ערש שספר ממנה ואפי' היבא דהיא מתגרשת בע"כ עכ"ל חקנו חכמים שהאשה חתן שכר הנס רק שנופל